

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta št. 18
Poštno ček. račun: št. 9-12410

KATOLIŠKI GLAS

Cena: Posamezna št. L 15
Naročnina: Mesečna L 65
Za inozemstvo: Mesečno L 100

Leto II. - Štev. 14

Gorica - 5. aprila 1950 - Trst

Izhaja vsako sredo

Slovenski izobraženec in njegova odgovornost

Trst in vse slovensko Primorje je doživelo v dvajsetih letih pred zadnjo vojno največje preganjanje slovenskih izobražencev, kar jih pozna naša narodna zgodovina. Morali so na jug, mnogi so zbežali in se rešili v Jugoslavijo, nešteto jih je trpelo po političnih koncentracijskih taboriščih... Slovenci so ostali v tem najzapravnejšem delu Slovenije tako rekoč brez svojih izobražencev. Fasizem je pustil le tiste, ki se mu niso zdeli nevarni, ali pa tiste, ki so se mu bolj ali manj uklonili.

Komunistični izobraženci

Po končani vojni je vsak Slovenec pričakoval, da je konec vsakega ustrahovanja; pričakoval, da se bodo vsi slovenski izobraženci lahko vrnili na svoje domove in da bodo v vseh pokrajinah sprožili bogato narodno in kulturno življenje. Pa je prišel konec nešteto razočaranj. Na mesto narodnih interesov so stopili v prvo vrsto politični nadržti in na mesto čiste skrbi za narodno bodočnost se je vrnila skrb za rast in prospek breznarodnega komunizma z vsemi najrazličnejšimi bratstvi.

Slovenski izobraženci, ki so v tem času prodali narodne koristi za komunistično breznarodnost, bodo dajali še račun za svoje početje. To je bilo najgrše in najograbnejše izdajstvo slovenskih izobražencev, kar jih pozna slovenska preteklost. Zaradi komunističnih koristi so dali ukaz za umik iz vseh tukajšnjih ustanov; zaradi komunistične zagriženosti so zapirali in razočarali narodnjake, ki so se desetletja z živo vero oklepali slovenske narodnosti; zaradi komunizma so pošiljali Slovence pet na mednarodne komunistične kongrese v italijanščini, da bi dokazali fratelančnost, itd. Teh izdajstev je toliko, da jih bo treba obrati in izdati v posebni knjigi.

Današnji demokratični izobraženec

O vsem tem pa nisem nameraval danes govoriti. Vsiljuje se vprašanje, ki se ga je že marsikdo lotil: kako je z izobraženci, ki so danes tu? Na Tržaškem deluje precej šol, deluje slovenski radio, so nekatere druge ustanove, v katerih delujejo slovenski izobraženci. Če vse te ustanove pregledamo, se zdi, da je vendar za to ozemlje precejšnje število izobražencev, čeprav je še daleč premajhno. Ni mogoče tajiti, da so potrebe še mnogo večje. Toda, ali pa morda ni dolžnost do dela teh izobražencev, ki so danes med nami, toliko večja vse do tedaj, da

bodo prišli novi mlajši izobraženci ljudje v službo?

In tu smo pri jedru vprašanja. Število slovenskih izobražencev je danes na Tržaškem vsaj toliko, da bi morala biti videti njihova delavnost mnogo večja, kot pa jo vidimo. Ne trdimo, da šole v redu ne delujejo, da radio ne opravlja dobro svoje kulturne in narodne naloge, da ti slovenski izobraženci v ostalih službah ne izpolnjujejo v redu in vestno svoje službe. Toda danes so potrebe mnogo večje! Danes potrebuje slovenski človek na tem najzapravnejšem robu naše govorice mnogo, mnogo. Danes moramo storiti mnogo več kot bi sicer. Danes kliče čas slovenskega izobraženceva še po šoli in še po uradnih urah na delo. Danes mora slovenski izobraženec dati veselje in pogum do slovenske izpovedi in do zavestnega narodnega življenja vsem neštetim Tržačanom in okoličanom, ki so slovenske krvi, pa so v obupu in mlačnosti v tujem morju utonili.

Skratka, naloge slovenskih izobražencev so velike, ti pa jih do zdaj niso izpolnili in zdi se, da se jim izmikajo.

Izobraženec brez hotenja in vere

Nešteto je težav; biti Slovenec v Trstu, ne nese; občutek nestalnosti; grožnja močnejšega sosedu; popolno nerazumevanje in zapostavljanje Slovencev od strani zaveznikov; skrb za lastno bodočnost in za bodočnost otrok v Trstu itd. Toda, kdo naj ima hrbtenico, če ne slovenski izobraženci? Kdo naj ima pogum, če ne izobraženec? Kdo naj govori slovensko, če se slovenski učitelji in učiteljice med seboj morda pogovarjajo italijansko? Kdo naj zna slovensko, če se slovenske učne moči ne potrudijo, da bi bila njihova vsakdanja govorica res lepa? Kdo naj pozna slovensko književnost in zgodovino, če pa slovenski izobraženec nič ne stori, da bi jo spoznal? Kdo naj narodno in pro-

svetno dela, če pa naš izobraženec beži po končani službi domov ali pa v krčmo in tam preklepeta, prekvarta, prekvanta, ali pa prepije dolge popoldneve in predvsem dolge večere?

Ne bom spraševal naprej. Sram me je. Sram pred tujci in pred lastnim narodom. Slovenci, ki bi radi danes delali v svobodi, ne morejo. Kako veliko odgovornost imamo vsi tudi do teh!

Ta današnji izobraženec se prav nič ne zaveda svojega velikega poslanstva in svoje velike odgovornosti. Tak izobraženec sploh ni izobraženec svojega naroda, ker hoče samo od njega prejemati, vse premalo pa mu daje.

Pogumno na delo!

Slovenski izobraženec! Ne pustimo, da bi nas zajela in pogoltnila tržaška brezskrbnost, uživanja in naslad želeče vzdusje! Ne dajmo se zapeljati in premetiti od tržaške lagodnosti. Ne dajmo se strahovati od sosedov in ne živimo tja v dan! Bodimo mi gospodarji časa, ne pa njegovi sužnji! Ne pozabimo na svoje naloge in na svojo vlogo ter odgovornost. Pesimizem, obup in zakajene krčme so nevedne izobražence. Slovenskemu izobražencu pa se danes ponuja edinstvena priložnost, da opravi svojo nalogo. Ne zamudimo je!

Razgled po svetu

Parlamentarno zasedanje mirno

Sklep ministrskega sveta, ki je v okviru veljavnih zakonov določil posebna pooblašča prefektom v slučaju, da sta ogrožena javni red in mir, je vzbudil oster odpor socialkomunistične levice. Njeni masovni podvigi s protestno generalno stavko vred so pa, kot smo poročali, spodleteli. Ko je bila nato borba opozicije preložena na parlamentarna tla, kjer so Togliatti, Nenni in drugi komunistični prvaki vložili vrsto interpelacij, v katerih so protestirali proti vladnim sklepom, je vsa javnost pričakovala in napovedovala vroče spopade v poslanski zbornici.

Zadnjo soboto, 1. aprila popoldne, so prišle v poslanski zbornici končno v razpravo tozadevne komunistične interpelacije. V nasprotju z vsemi prerokovanji pa ni prišlo do nobenih nasilnih nastopov in izgrediv. Govorniki ekstremistov: Nenni, Calamandrei in Togliatti so bili v svojih izvajanjih sicer zelo ostri, saj so očitali vladi, da uvaža ukrepe, ki kršijo zakone Italijanske republike, vendar je ostala zbornica mirna in ni prišlo do nikakih spopadov. Prav tako je tudi opozicija brez hrupnih ugovorov poslušala govor notranjega ministra Scelbe, ki je stališče vlade utemeljil z dvema razlogi: 1) vladni ukrepi so v okviru ustave in 2) jih opravi-

čujejo posebne politične namere nasprotnikov.

Z napetostjo pričakovana seja zbornice se je nadaljevala drugi dan, v nedeljo 2. aprila. Tudi ta dan je bil potek debate čisto miren in dostojen. Govorilo je več govornikov med njimi tudi glavni voditelj komunističnih sindikatov Di Vittorio, toda nihče ni prestopil parlamentarnih mej in je bila razprava o nevarnih interpelacijah v najlepšem redu zaključena.

Časopisje se z veliko radovednostjo vprašuje, kaj pomeni taktični preokret socialkomunistične opozicije? Ali bo stalen ali samo začasen!

Leon Blum — umrl

V visoki starosti 77 let je umrl v Parizu voditelj francoske socialistične stranke Leon Blum, eden najodličnejših francoskih političnih prvakov. Kot socialist je bil pred drugo svetovno vojno velik prijatelj komunistov in je z njimi rad politično barantal. Njemu pripada žalostni sloves, da je ustvaril »ljudsko fronto«, zvezo socialistov, raznih svobodomislecev in komunistov in z njo kot ministrski predsednik več let vladal Francijo. Življenje ga je pa izmodrilo. Zato se sedaj v povojnih letih ni hotel več družiti s komunisti, ker je spoznal njihove totalitarne nagone. To je njegov splošni ugled še po-

večalo in so se v zadnjih časih največ v njegovih rokah stekale niti francoskega političnega življenja. Čeprav so pred nedavnim socialisti izstopili iz sedanjih Bidaultove vlade, so v zbornici pod Blumovim vplivom še nadalje podpirali Bidaulta in omogočili njegovo protikomunistično borbo.

Blumov pogreb se je vršil v nedeljo 2. t. m. ob velikanski udeležbi občinstva na državne stroške. Poslovilni govor je imel predsednik republike Auriol.

Nemčija in Posarje članici posvetovalne skupščine Evropskega sveta

Na podlagi sklepa ministrskega odbora, ki ga je sprejel 30. marca na svojem tretjem zasedanju v Strasbourgu, katerega so se udeležili zunanji ministri 13 držav, bodo povabili Nemčijo in Posarje, da postaneta pridruženi članici posvetovalne skupščine Evropskega sveta. Nemčiji bodo dostavili vabilo po visoki zavezniški komisiji, Posarju pa po francoski vladi. Po sestanku je francoski zunanji minister Schuman izjavil časnikařem, da ne bodo zahtevali nobenih novih pogojev in da bo zahodnonemški zvezni parlament odločal ali sprejme vabilo ali ne.

Za »Združeno Evropo«

Nemški kancler dr. Konrad Adenauer je podal dopisniku ameriške »United Pressa« izjavo, v kateri zahteva ustanovitev parla-

menta »Združene Evrope«, ki bi imel veliko izvršno oblast. Samo tak parlament lahko reši Evropo pred uničenjem v slučaju nove vojne. Noben sporazum med Ameriko in Rusijo ne more ustvariti trajnega miru, če močna in združena Evropa ne postane dejstvo.

Generalni tajnik demokristjanske stranke dr. Taviani je v nedeljo govoril na nekem shodu svoje stranke v Trevizu. »Povabilo Nemčije, da stopi v Evropski svet je nov korak na poti do miru; mir ne more biti zajamčen drugače, kot od dobro organizirane in močne Evrope v povezanosti in sporazumu z Ameriko. Mi smo vneti zagovorniki Atlantske zveze, toda ta ne more neposredno delovati na naši celini kot samo po Združeni Evropi, ki pa ostane prazna beseda brez Zapadne nemške republike v Bonnu.«

Vsekakor zanimivo, kako soglašajo izjave italijanskih in nemških državnikov.

Stalin na Krimu?

Ameriško časopisje razširja izredno vest, da je Stalina pred kratkim zadela delna srčna kap in da so ga zaradi okrevanja prepeljali na Krim, kjer uživa lahko popolni mir.

Trumanova tiskovna konferenca

V teku konference je predsednik Truman ostro grajal republikanskega senatorja Joseph R. McCarthy-ja, ki je iznesel obtožbo, da so se komunistični agenti vrinili v ameriško zunanje ministrstvo, ker napadi na razne osebe v ameriški diplomatski službi ogrožajo vodstvo ameriških zunanjih zadev.

Med drugim je predsednik Truman tudi izjavil, da ameriška obramba krije potrebe državne varnosti. Prejšnji vrhovni zavezniški poveljnik v Evropi general Dwight Eisenhower je izjavil, da se Združene države s skrčenjem proračunov za vojsko, mornarico in letalstvo izpostavljajo tveganjem. S tem v zvezi je Truman dejal, da je bila izjava generala Eisenhowerja osnovno v popolnem soglasju z obrambnimi smernicami vlade.

Narodni obrambni in gospodarski odbor je sestavljen iz sedmih članov kabineta, med katerimi sta zunanji in obrambni minister. Ta odbor služi kot posvetovalni organ predsednika v vseh zadevah, ki se tičejo narodne varnosti. Njegova naloga je, da vzporeja potrebe obrambe z domačimi razpoložljivimi sredstvi in da predlaga primerne metode, ki omogočajo, da izdatki, ki so potrebni za kritje nujnih prizadevanj Združenih držav za mir, ne ogrožajo trdnosti narodnega gospodarstva. Truman je vnovič poudaril, da je svetovni mir cilj prizadevanj Združenih držav, Kremelj pa očitno skuša dobiti nadvlado nad svetom. Združene države spoštujejo dogovore, Sovjetska zveza jih pa ne, je zaključil Truman.

Velikonočna

Ko je zarja obrobila
tam na vzhodu temne gore,
predno je čez mestne dvore
svojo rožno luč razlila,
vstal je naš Gospod iz groba,
kakor luč iz sonca plane!
Kot peterska zlatna sonca
Njemu svetijo se rane.

V strahu vsa trepeče straža:
angel je odvalil kamen,
mu obraz gori kot plamen,
da trepeče v strahu straža.
Naša duša ne trepeče,
naša duša vriska sreče,
naša duša trdno upa,
v rane Vstalega blesteče!

GOSPOD JE RES VSTAL, ALELUJA!

**„VESELO UPA DUŠA MOJA,
ŽIVLJENJE VEČNO ČAKA NJE!„**

Vsem predstojnikom, dobrotnikom, sotrudnikom, bralcem in širiteljem našega lista in vsemu slovenskemu ljudstvu, prijateljem in neprijateljem, voščita prav blagoslovljene velikonočne praznike in obilo tolažbe Vstalega - zlasti tistim med nami, ki jih Bog posebno preizkuša, da jih bo ob pravi uri povišal in poplačal.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

V zgodnji pomladi, ko vstaja narava iz smrti, k življenju, obhaja sv. Cerkev praznik Gospodovega vstajenja. Z enakim veseljem in z istim zmagovalnim ga pozdravlja, kot so ga pred davnimi stoletji pozdravili evangelisti. Velikonočno veselje je namreč neminljivo, ker od smrti vstali Kristus ne umrje več. Tako radostna in tolažilna je ta velikonočna blagovest, da se hoče človeštvo vedno zopet iznova uveriti o njeni istinitosti in je njeno oznanilo vsako Veliko noč tako poživljajoče.

Naše misli ljubeče obiskujejo v teh dneh tihi iztočni vrt ob Kalvariji, kamenito ograjen in skrbno negovan. Sredi vrta stoji nov, lep grob, — sveti grob Jezusov je to, ki mu ga je prepustil bogati Jožef iz Arimateje. Bujno, pestro cvetje obdaja skalnato stavbo in jo obliva s svojimi opojnimi vonji, brižne čebele in tihi metulji se spretavajo po njem.

Kako tužen je bil v petek ta samotni vrt! Zamolkli udarci klavira ob trde žeblje so zdramili njegovo zamišljenost in sredi dehtečega cvetja in spokojno brenčočih čebel je težko udaril strašni klic Umirajočega: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!« In ko se je po krutih in prekrutih dogodkih sonce trudno in žalostno in mrzlo bližalo svojem zatonu, se je oddaljevala od Jožefovega vrta skupina Jezusovih prijateljev in svetih žen, z žalostno Materjo vred; tiho in počasi so se oddaljevali od svetega groba, od hladne skalnate sobice, kamor so položili mrtvega Gospoda, in srednji izmed treh križev je zlokobno stal in zlokobno metal svojo mrtvo senco.

Vse drugače, tako mirno in pomirjevalno se pa začne evangelij Velike nedelje o treh svetih ženah, ki so se z nakupljenimi dišavami bližale Jezusovemu grobu. Tako zgodnje so bile v svoji ljubezni, da jih je prvi svit srečal že na poti. »Kdo nam bo odvalil kamen od duri groba?«, so skrbele ob svoji ženski nemoči.

Pa glej, odprti grob z zganjenimi prti, nato pa mladenič-angel jima oznanita prvo radostno vest o Gospodovem vstajenju. V najtišji tišini, v najtajnejši samotnosti, ki sta bili edini dostojni pričji veličastnega dogodka, je Jezusovo truplo naenkrat oživel in se spremenilo v poveljano; zganil se je in dvignil, zmagovalno in silno je stopil iz groba skozi zapečateni kamniti vrata. Slava ti, Gospod Jezus Kristus, ob tem tvojem najveličastnejšem hipu!

Nato šele je angel odvalil težki zaslon groba, da je bilo Gospodovo vstajenje tudi zunaj očito. Takrat pa se je zgnila zemlja in je v grozi zabobnela; od Adama pa do tedaj je bilo žezlo smrti

zmagovito, Kristus ji ga je pa iztrgal.

Gospod je res vstal, aleluja!

Veselimo se s Kristusom! Čestitajmo mu!

Veliki petek nas je Jezus videl, da ga pri vseh svojih slabostih in nezvestobah vendar le ljubimo: po kolenih smo spokorno in spoštljivo pridrsali pred ležečo sv. razpelo, ob plapolajoči lučki smo se zazrli v njegovo razbičano, krvavo telo in na iztrpljene, ugasle oči; potem pa smo se sklonili in poljubljali rdeče rane.

Zdaj pa je to telo poveljano, vse svetlo in bleščeče in lahkotno, kot da bi bilo iz nadzemskih žarkov. »Oče, poveljaj svojega Sina!« je molil po zadnji večerji, in že po dveh dneh mu je Oče prebogato izpolnil željo. Po strašnem mraku in temi trpljenja in smrti mu je napočil dan slave in poveljanja, radostni dan večnosti, veselje brez mej in brez konca. Vse trpljenje je le še spomin, ki ne muči in ne vznemirja več. Tudi trud in delo počivata, vse je že storjeno, božji načrt je urenjen.

O božji Trpin, kako iskreno, prisrčno ti čestitamo! Kako se veselimo tvoje brezmejne, večne slave in radosti!

.*

Naša vera v njegovo božanstvo naj še bolj živo zaplameni!

Jezusovo vstajenje je največji čudež, še neizmerno večji, kot je bilo Lazarjevo obujenje, saj je Mrtvi obudil samega sebe. Tako neizpodbitno je ta veledogodek izpričan v zgodovini in tako nedvomen svedok Kristusove božje narave je, da se vse nasprotne razlage kar sproti rušijo v svojo ničevost.

Kako vesel je Jezus vselej, kadar ga priznamo s preverjenim Tomažem Dvojčičem: »Moj Gospod in moj Bog!« Vesel se posebno dandanes, ko ga premnogi proslavljajo kot človeka, npravnega misleca, učenika in dobročinitelja, obenem pa mu bogokletno in svetoskrunsko jemljejo sij božanstva. Ko je rimski neverni stotnik z grozo gledal velike dogodke v preplašeni naravi ob Jezusovi smrti, se mu je iz prsi iztrgal vzklik: »Resnično, ta je bil Sin božji!« Mi pa ob uradno zapečatenem in skrbno zastraženem, pa praznem Jezusovem grobu še vse bolj živo in veselo obnovimo vero v Jezusovo božanstvo: Res je vstal, zato je res Bog. Že sv. Pavel je označil velikonočni dogodek kot najtrdnjše dokaz za resničnost krščanskega nazora, rekoč: »Če pa Kristus ni vstal, potem je prazno naše oznanjevanje, prazna tudi naša vera.« (I Kor 15, 14.)

Kakor se nekatere ptice selivke odpočijejo na samotnih skalnatih otokih, ko jadraro proti jugu in soncu, tako naj bo tudi samotni

skalnati grob na vrtu Jožefa iz Arimateje kraj, kjer se vsako noč poživi in okrepi naša vera.

In hodimo v vne mi za širjenje vere in cerkvene edinosti podobni obema učencema, ki sta se po Jezusovem obisku neutegoma vrnila iz rodnega Emavs nazaj proti oddaljenemu Jeruzalemu, da pomagata šibki veri malodušnih in dvomečih učencev. Dan se je bil že nagnil in proti večeru je že šlo in trudna sta bila od prestale žalosti in dolgega pota, pa nista mogla v svoji plemeniti nesebičnosti strpeti ob misli na potrte tovariše, katerim Jezus še ni bil razložil Pisem in njih srce še ni bilo zagorelo v novi veri.

.*

In še bolj ljubeče se oklenimo vstalega Gospoda!

Gospod Jezus je bil vedno dober in ljudomil, odpuščajoč in sočustvujoč; onih 40 dni po vstajenju je pa hotel pokazati svoje Srce še v posebno mili luči in gorkoti, kot da so mu trpljenje in grenke izkušnje bedno človeštvo še tem bolj omilile.

O angelu na grobu pravi sv. pismo, da je bilo njegovo oblič-

je »kakor blisk«, da so svete žene »zbežale od groba, zakaj navdajal jih je trepet in strah«. Jezusa je pa tudi v poveljanim stanju po vstajenju sama ljudomilost, nežna obzirnost in dobrotta. »Ne bojte se! Mir vam bodi, jaz sem, ne bojte se!« nagovarja svoje dvanajstere, katere imenuje »svoje brate« in »otročiče«, kot da bi se ne bilo med njim in med njimi zadnje dni nič zgodilo. »Kaj ste preplašeni in zakaj vstajajo dvomi v vaših središčih?« jih ljubeče kara, ker ne doumejo njegove dobrote. Razočaranima in žalostnima učencema iz Emavs se prijazno pridruži ter ju sočutno izprašuje in poslušša, da razlijeta vso svojo grenko bridkost pred njim, potem pa jima na dolgi poti potrpečljivo razklada namen in pomen dogodkov zadnjih dni. In za vse trepeče so tako tolažilne Jezusove besede do Marije Magdalene, jokajoče ob grobu. »Žena, kaj jokaš?« jo je sočutno vprašal, potem je pa izrekel njeno ime s tako nadzemsko milino, da ga je njena duša že ob tej edini besedi spoznala in mu iz globokine dahnila vzklik: »Učenik!« In tistemu, ki ga je pred dekle in njeno družico trikrat zatajil,

Josip Urbanija:

**Vstali
Zveličar**

Velikonočni običaji

Velika noč je najstarejši praznik, ki so ga obhajali že apostoli. Praznujemo ga v nedeljo po prvi spomladanski polni luni. Spominja nas onega zgodovinskega dogodka, s katerim je bila kronana naša vera: »Če pa Kristus ni vstal,« piše apostol, »je prazna naša vera!« Zato je ta veličastni dan porok naše vere v vstajenje Kristusovo in naše. Nič čudnega, če se ga vsako krščansko srce veseli iz globine duše in če ga Cerkev praznuje z največjo radostjo!

Vstajenje.

Na veliko soboto opoldne neha post. Slovesno razpoloženje hodi po vaseh. V pisanih jerbasih z lepo vezanimi prti nosijo gospodinje velikonočno pecivo k bla-

je podelil najvišjo službo v Cerkvi.

O Juda iz Kariota, koliko kriticov si storil ravno s svojim poslednjim obupnim dejanjem svojemu Učeniku! Kako to, da nisi vsaj v tistih strašnih, prestrašnih trenutkih po getsemanski izdaji našel pota do včlovečene Dobrote in Usmiljenosti?

.*

V slovitim delu »Faust« nam slika nemški pesnik Goethe moža, ki je obupal nad življenjem in vedami. Že je nastavl čašo s strupom k ustnicam, — takrat pa prihiti v njegovo mračno sobo petje zvonov, velikonočno pritrkavanje pripoje. Toplo in svetlo mu vstane v duši, solze, se mu uderejo, novo upanje mu vzbrsti ob daljnih, že davno zabrisanih spominih.

»O zvěni, zvěni, pesem blagoslova!

Solza rosi; tvoj, zemlja, sem iznova,«

zakliče. Izpred vrat smrti so ga poklicali velikonočni zvonovi k novemu življenju.

Naj tudi tebi letos velikonočni zvonovi veselo zapojó!

In dočim je Faust ob njih zopet dobljen za zemljo, naj tebi zavzvonijo v še vse lepše življenje, kakor ti lepo govori sv. cerkev veliko soboto s sv. Pavlom:

»Bratje! Če ste vstali s Kristusom, iščite kar je gori! Kar je gori, na to mislite, ne pa na to, kar je na zemlji.« (Kol 3, 1.)

goslovu. Šunka, potice, maslen kruh, pirhi, pomaranče in zraven hren! Blaženi otroci, katerim spečejo matere »menihac! Edinole solze ubožcev bi znale povedati, kako gorko je pri srečnem človeku, če mu dobrotna roka deli blagoslovljenih darov. In zakaj bi jih ne delila zlasti na Veliko noč, ko je vendar isti Gospod trpel in vstal za — vse!

Na veliko soboto proti večeru se zamajejo zvonovi. Radosten in veličasten pozdrav nosijo mimo koč. Celi post so pozvanjali le otožno, danes pa prekipevajo v ubrani pesmi: Krist je vstal! Po hišah je vse živo. Dvorišča so pometena, hiše osnažene, obleka zlikana, jedi, pred njimi trepetajoča »župeca«, pripravljena. Vas se pripravlja k vstajenju.

V srednjem veku so praznovali vstajenje dramatično. Predno je duhovščina začela peti jutranjice, je šel mašnik k božjemu grobu. Iz tabernaklja je vzel sv. hostijo, ali sv. razpelo, pokazal le-to ljudstvu, zapel »Aleluja« in prinesel na drug oltar. Tako je bil

grob prazen in vstajenje predočeno. Med jutranjicami so dospeli k grobu trije mašniki, ki so predstavljali svete žene — tri Marije — iz evangelija. Tam sta jih čakala dva diakona, ki sta značila dva angela. Med njimi se je razvil dvogovor: »Koga iščete?« »Jezusa Nazareškega!« »Ni ga več, vstal je, kakor je bil napovedal!« Prizor se je končal z zahvalno pesmijo. Ti pasionski in velikonočni prizori so se uprizarjali tudi po Slovenskem. Zanimivo je besedilo, ki ga hranijo še sedaj v kapucinskem samostanu v Škofji Loki. Posebno so svetovnoznane pasionske igre v Oberammergau na Bavarskem, ki se vrše vsakih 10 let.

Danes teh velikonočnih dramskih prizorov ni več. Nekaj je pa le ostalo! Ko duhovščina odpoje jutranjice — bodisi na veliko soboto zvečer, ali pa na Veliko noč rano zjutraj — gredo mašniki k božjemu grobu, ki je ves v lučicah. Diakon vzame monštranco s sv. Rešnjim Telesom, odvijte tančico, s katero je bila zakrita, ter jo poda mašniku. V cerkvi nastane svečana tihota. Duhovnik se obrne proti ljudstvu in zapoje z vedno višjim glasom trikrat Aleluja! Pevci mogočno odgovarjajo. Nato se razvije procesija. Zvonovi pritrkavajo, zvončki veselo zvončljajo, fantje razvijejo bandere, pevci radostno zapojejo pesem: Zveličar naš je vstal iz groba! Veličasten sprevod se pomika iz cerkve po vasi. Na oknih zažare sveče, na hribih zaplapolajo kresovi — vse se raduje in poje v čast Kristusu zmagaletu. Nekaj krasnega je procesija v Spodnji Idriji, ki se vije v velikonočnem jutru po ozki dolini. Morje sveč se blesti po hišah, v daljavi gore kresovi, možnarji pokajo, pevci prepevajo, srca vzklikajo. Kdo ne bi občutil tega slovesnega raz-

položenja! Po obhodu se vrne procesija v cerkev, kjer zadoni zahvalna pesem in pozdravni spev presrečni božji Materi: »Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja, Zakaj On, ki si ga bila vredna nositi, aleluja, je vstal, kakor je rekel, aleluja!«

Velika nedelja

Še več svetega veselja nego na vstajensko procesijo je razlitega na slovesno službo božjo velike nedelje. Hiša božja je okrašena kot nevesta. Kakšen razloček med obličjem cerkve na veliki petek in veliko nedeljo. K novemu življenju prebujena narava je poslala svoje mlado cvetje hiši božji v nakit. Bogata luč širi po vseh oltarjih slavnosten sijaj. Med vsemi gori najlepše velikonočna sveča pri glavnem oltarju. Ubrano in nadvse svečano valové po božjem hramu akordi orgel in vzneseno cerkveno petje drami radost v slehernem srcu. Duhovniki pristopijo k oltarju v belih in z zlatom pretkanih plaščih — znamenje največjega veselja. Aleluja! aleluja! in zopet aleluja! zveni po cerkvi. Začne se slovesna maša, med katero apostol lepo opominja vernike: »Bratje, postrgajte stari kvas (t. j. greh), da boste novo testo... Obhajamo Veliko noč, ne v starem kvasu, tudi ne v kvasu hudobije in malopridnosti, temveč v opresnih kruhkih čistosti in resnice!« Toda Cerkev gleda na prenovljene duše, zato neha s poučevanjem in dá duška samo veselju: To je dan, ki ga je pripravil Gospod! Veselimo in radujmo se v njem, aleluja!

Komu bi ne bilo toplo pri srcu, komu ne bi stopila solza radosti v oči, ko sliši veselo oznanilo: Krist je vstal! Evangelij, ki ga je napisal sv. Marko, učence sv. Petra, ki je bil osebn-

nju, nam pripoveduje, kako se je izvršil ta največji zgodovinski dogodek.

Maša se ne zaključi z navadnim »Ite, missa est!« Dostavi se temu pozdravu dvakratni veseli »Aleluja! aleluja!« S temi pozdravi odpušča cerkev vernike domov in jih obdaruje z velikonočnim blagoslovom. ki naj plove

po vseh hišah in družinah!

Na Veliko noč zjutraj začno v družini zajtrk s hrenom in blagoslovljenimi jedili. Ta dan ostane vsak doma. Sveto velikonočno veselje povabi v družino tudi druge člane, ki so razkropljeni po širokem svetu. Za vse je Kristus vstal, vsi naj se vesele njegove zmage!

o. Blaž Farčnik O. F. M.

„Ostani z nama, zakaj proti večeru gre...“

Velikonočni odmevi naših izseljencev Ali še veste?

Ali še veste, kako je pri nas, kadar z dežele zima odhaja? Sapice južne hitijo čez vas, polje in drevje zeleno postaja.

Zvonček dviguje iz mokrih so tal, sredi grmovja trobentica sveti. V reber vijolic je Bog nasejal, s črešnje na griču blestijo se cveti.

Ali še veste, kako smo nekoč z butaro oljčno tja k cerkvi hiteli? »Kmalu, o! kmalu Velika bo noč« z nami škrjančki še v zraku so peli.

Ali še spomnite tistih se dni, ko so zvonovi celo onemeli? V cerkev vsi temno smo romali vsi h grobu smo božjemu tja pohiteli.

Ko pa nad gričem odjeknil je strel, v lučkah monštranca je vsa zažerela, z močnim je glasom duhovnik zapel, z njim »Aleluja« vsa cerkev je pela.

In se oglasil spet zvon je iz lin, spremljal procesijo v prosto naravo. Tam smo obhajali velik spomin, Jezusu vstalemu peli smo slavo.

Ko pa vrnilo smo v dom se vesel, ko smo velike kolače načeli, sosed sosedu jo srečo želel, pirhe rudeče otroci so šteli.

Danes spet tukaj Velika je noč, mi pa po svetu smo vsem se razlili. Daleč, o! daleč je cerkve proč, v tuji pač bomo ta praznik slavili.

V tuji odpirali svoje srce, Stvarniku tožili svoje bridkosti, On bo olajšal naše gorje, dal nam bo svoje resnične radosti.

Rože Antonija
iz Tucquegnieux, Francija

Zadnji veliki petek mojega očeta

Ne samo enega ampak pet križev imam na hrbtu pa ne pomnim Velike noči, o kateri bi vedel kaj posebnega povedati. Prav dobro pa mi je še v spominu Veliki petek iz leta 1917.

Moj ranjki oče se je zvesto držal navade, da se na ta žalostni dan ne sme obdelovati zemlja. Bil je kovač a tudi kovati ni hotel na dan Kristusove smrti, pač pa si ni štel v zlo, da je šel na Veliki petek na polje čistiti in

obrezovat sadno drevje. Na tej poti sem ga večkrat spremljal, ko sem bil še majhen, pa tudi pozneje, ko sem bil študent.

Leta 1916 je oče zbolel. Huda pljučnica ga je privezala za mesc dni na posteljo. Prebolel jo je toda kladivo mu ni več pelo tako kakor prej. Vidno se je staral in lica so mu bledela. Tako postaran in bled se je odpravil na Veliki petek sedemnajstega leta na polje. Malo žago, ka-

teri je on rekel »štosa«, zakriviljen nož, ki mu je v naši vasi ime »kosira« in škarje za obrezovanje drevja sem nosil jaz. Tudi rezal in žagal sem sam, oče je samo nadziral in ukazoval. Bil sem na hruški, on pa na tleh, ko se je oglasil veliki ropotec iz zvonika in oznanjal smrt Gospodovo. Ura je bila tretja popoldne. Odkrila sva se in oče je začel moliti. Tri »Oče naše« v čast Kristusovemu trpljenju. »Oče naš« za tega, »Oče naš« za onega in končno »Oče naš« za srečno zadnjo uro. Pri besedah »zadnjo uro« se mi je zdel še bolj bled in shiran kakor je bil v resnici. Nekaj čudnega me je presunilo in zdelo se mi je, da kladiva v zvoniku ne tolčejo po ropotcu ampak po meni. Okrenil sem glavo, da ne bi zapazil oče mojih rosnih oči in zlomil sem suho vejo, da bi udušil drgetanje svojega glasu, ko sem odgovarjal: »Daj nam danes...«

Bil je to zadnji Velik petek mojega očeta, kajti še tisto popoldne smo ga pokopali. Bil je pa hkratu moj prvi Velik petek, kajti do takrat še nisem občutil prave žalosti v svojem srcu.

Vsak ima v življenju svoj veliki petek. Ne pozabimo tega, kadar smo srečni. Velikemu petku pa zmeraj sledi Velika noč, kar naj nas tolaži v nesreči.

Naj bi vsak Slovenec, ves slovenski narod in vse človeštvo sploh čimprej preživelo svoj veliki petek in dočakalo radost in veselje Velike nedelje. To bodi naše medsebojno voščilo na praznik Kristusovega Vstajenja.

Jankovič Janko,
izseljenec učitelj,
v Franciji.

Velika noč, ki je ne morem pozabiti

Triindvajset let sem v tujini. Triindvajset Velikih noči je šlo mimo, veselih in manj veselih. Med njimi je ena, ki je ne morem pozabiti, ki jo štejem med najlepše in najveselejše. Bilo je tako:

Slovenska rudarska družina me je naprosila, da bi jo prišel obi-

skat za Veliko noč. Živel so oddaljeni od slovenskih kolonij, sami med tujci. Želeli so krščansko praznovati Veliki praznik, kakor so bili vajeni doma.

Pisal sem jim, da pridem na veliko nedeljo popoldne. Prej mi ni bilo mogoče vsled opravil v raznih slovenskih kolonijah.

Prišel sem proti šesti uri zvečer. Vsa družina me je pričakovala, oče, mati in otroci. Miza je bila bogato obložena z dobrotami velikonočnih jedil. Vse je bilo praznično, vse pripravljeno, a nihče se ni še dotaknil ne mesa, ne kolačev, ne piruhov. S kratkimi besedami mi je razložil oče, da danes niso še ničesar jedli. V dušo naj pride najprej praznično veselje in šele potem dobrote za telo.

Šli smo v cerkev. Pokleknil je oče k spovednici, za njim mati in otroci. Sami smo bili v cerkvi, ko sem vzel iz tabernaklja ciborij in vzdignil sv. hostijo z besedami: Glej Jagnje božje...

Kristus je vstal in se prikazal tej srečni družini. Z njim so vstale duše vse napolnjene z božjim veseljem.

Ob sedmih zvečer smo se vsedli k mizi. Zdelo se mi je, da sem v Emavsu, kjer se je Kristus pri lomljenju kruha razodel svojim učencem.

Ta Velika noč mi prihaja v spomin, ko Vam bratje izseljenci želim vesele velikonočne praznike. Velika noč je najstarejši, največji praznik. Je praznik zmage Kristusove nad grehom, nad hudobijo, nad grenkobo smrti; je dopolnitev našega veselja. To je praznik veselja za vse, ki so ohranili sveto vero v Kristusa.

Današnja odtujitev od Boga, od Kristusa, od Njegove cerkve, brez molitve, brez nedeljske maše, brez zakramentov je nesreča za izseljence. To je smrt pravega velikonočnega veselja, je izguba upanja na srečno vstajenje. Na klic brezbožnega sveta »Proč z njim« bomo odgovorili v živi veri: Kristus je vstal, Kristus zmaguje.

Velika noč naj utrdi našo vero, naj prinese obilnega blagoslova in pravega veselja vsem izseljencem!

Msgr. Valentin Župančič
slovenski izseljenski
duhovnik v Franciji.

Izseljenčeva otožnost

Nekje nezatna bo gomila,
na njej ubožen, skromen križ,
če te bo moja pot ganila,
in mi ga, tujec, zasadiš...

Mordà ta pampa bo brezmejna
prejela mene - prah droban
ko duša bo Boga vsa žejna
telo pustila jatam vran.

Jujuy, Formosa, Salta, Chraco,
subtropičnih dežel obroč -
bom tam končal življenja tlako,
prestopil v tiho, večno noč?

Nekje nezatna bo gomila,
mordà kje v Santa Cruz, Chubùt -
ko mi bo smrt srcè izpila,
v tujini bom v zemljo zasut.

Štefan Tonkli.

go vižo in se smeje.

Tudi zvonovi praznujejo svoje vstajenje.

Izza gora posije sončni žarek in osvetli zvonik, cerkev, procesijo.

Jezus iz groba, sonce pa na nebo.

Slava Gospodovega vstajenja se je razlila čez ves svet. V skrivnosti vstajenja trepeče vsa narava.

V ljudeh se je nekaj zganilo od veselja, prešlo na obraze, se spremenilo v drhtenje. Pomladne sapa napenjajo bandera in jih nalahno poganjajo dalje. Počasi, kot bi se bala, da bo te lepote prehitro konec, se pomika procesija. Starešina nese zamaknjen Kristusov kipec in otročad ga tolče po petah, da bi pohitel.

Duhovnikov ornat; baldahin, monštranca, rdeča krila strežnikov, lanterne, bandera... tako bo pri vstajenju do konca sveta. Vstajenje - blagoslov zemlje, pomlad ljudi! Če bi ne bilo vstajenja, tudi rož, sadežev, trave, pomladi ne bi bilo.

Črni trn, mandelj, breskev, črešnja prejmejo prvi ta blagoslov, vsrkajo prvi vonj kadila, ki ga iz vihteče strežnikove kadičnice raznaša sapa po polju.

Kdo bo ljudi prepričal, da ne bo zmerom tako?

Smrt, žalost in zima so premagane. Venec, ki ovija križ na vi-

soki »ranti«, je prav tako zelen ko trava. Ta križ in tisti, ki smo ga poljubljali na veliki petek, bosta spremljala vse obrede.

V nedeljo pred sv. Ivanom v L., v soboto po drugi nedelji po sv. Jožefu v R., v nedeljo po Telovem v D. Prav tako se bo vila procesija, da obišče druge farne križe, da počasti patrona, da moli za blagoslov polja. Niti poštni rog, pred katerim se mora vse umakniti, niti težki parizarji, ki se pomikajo čez Krus proti Trstu ne bodo ovirali procesije. Postiljon in vozniki, vsi bodo sneli klobuk, se pokrižali, ustavili konje...

Na cerkvenem pragu čaka starešina s križem. Vsakdo se dotakne Jezusove rane in se pokriža.

»Lepo je, da je kaj«, pravijo ljudje, ko hitijo domov, in fantje se ne morejo premagati, da ne bi zavriskali.

Jezus je od smrti ustou... Doma pa že čaka z belim prtom pognjena miza, tako belim, kot so bele očiscene duše. Na mizi pa gnjat-velikonočno jagnje, iz presenca zvita Jezusova krona, hren-bridkogrenko trpljenje, pirh v lupini, žolca in mehki teran.

Kraško velikonočno tihožitje vere, pomladi, veselja; nenadomestljiva radost in svetost Velike nedelje.

SIMON KREGAR:

VELIKI PETEK

Odlomek iz trilogije Veliki teden

Jaz, Primož, tujec in izgnanec, ker sem sovražil laž in ljubil resnico, slavim Veliki petek. Slavim in hvalim Tebe, izgnanca in križanega, za Veliki petek v letu Gospoda devetnajstošestindesetem (1946), trikrat križanem. Trikrat križanem zavoljo vojska, zavoljo lakote in zavoljo bolne pameti. Daj nam iz svojih velikih rok miru in sitosti in zdrave pameti, o Gospod! Gospod, ganjen sem nad tvojim trpljenjem, pa bi kaj napisal, da bi izpolnil to uro samote, da bi bilo pisanje molitev in molitev branje tega, kar bi pisal. Zato mi vodi okorno roko, ko razgrinjam bel papir in hočem napisati tole v spomin na leto Gospoda križanega devetnajstošestindesetsto.

Vroč dan si nam dal, Gospod hladu in vročine, in zastrta so bila okna moje sobe. Pa si nas ustvaril za luč in zahotelo se je je moje srce. Odgrnil sem zaveso in odprl sem oknice. Bela južna svetost ožarja kamenite sklade sten in igra v sencah valovitih streh tržaških hiš. Za zadnjimi stenami je vzpeta zemlja, zemlja kraška v barvah skal in segrete prsti. Na grebenu je troje samotnih borov kot troje križev gore Kalvarije. Vetra ni od nikoder in ptiči ne pojejo. Tretja popoldanska ura bo.

Žejen sem. Vzel sem kupo in natočil hladne vode. Pa mi je privrelo iz srca: Umiraš in žejen si, moj Bog, in kličeš me k sebi na pot, da ti prinesem hladne vode. Mudi se ti, ko greš od tod, ko prideš za veke nazaj.

Natočil sem v svojo čutaro

hladne vode in vzel sem palico, da bi šel. Mudi se mi, kajti pot je dolga in tujec sem v tem mestu.

Mračni se in temine legajo na ta svet, pa ni še večer in zvezde so se prižgale. Grom stresa zemljo, pa oblakov ni od nikoder.

Ali si ti z dlanjo sonce zastrl, da ti ne žge raztrganih ran? Ali si Ti zvezde neba prižgal, da Ti svetijo ceste, ko greš na pot, da prideš za veke nazaj? Ali si se Ti dotaknil zemlje za slovo, da se skale Krasa drobijo in mrtvi dramijo, Bog luči in teme, tišine in viharja, smrti in vstajenja? Mračni se in temine legajo na svet, pa ni še večer in zvezde so se prižgale. Grom stresa zemljo, pa oblakov ni od nikoder. Jaz pa stojim, tujec v tem mestu, brez luči, da bi našel pot, da bi ti dal piti iz svoje čutare hladne vode. Premakni dlan s sonca, moj Bog, da bo luč, da bom našel križ na vrhu gore. Nisem sam, mnogo jih gre za menoj in baklje prižigajo.

Naši stari romarji

Letos bodo precejšnje skupine naših rojakov poromale za sveto leto v Rim.

Rim je bil še v pradavnini kraj, kamor so naši predniki hodili na božjo pot. Romati se pravi prav za prav v Rim hoditi.

Naše najstarejše božje poti so bile v Rimu, Ogleju in Štivanu pri Devinu. V Oglej so naši dedje romali prav posebno za Veliko noč. O kresu pa je bil velik cerkveni shod v Štivanu pri Devinu združen z mnogo obiskanim semnjem, ki je trajal šest dni. Oglej je naša materna cerkev, Štivan pa naš najstarejši samostan.

Najbolj odlično romanje pa je bilo že od početka v Rim. Še predno so se začela naša Marijina romarska svetišča je bilo romanje v Rim in pozneje v Kelmoraju nekako tajno hrepenenje naših pradedov.

Naši srednjeveški romarji so hodili navadno peš do Trsta. Od tu so jih prepeljali tržaški brodarji preko morja do Ancone. Od tu so šli zopet peš preko Loretta v Rim. Prvi krat se omenjajo slovenski romarji v tržaških listinah leta 1233. Imenujejo jih »romier« ali »romipedia«. V 15. stoletju so imeli tržaški brodarji posebne zapisnike za slovenske romarje. Tako na primer bemo, da so jih v maju leta 1492. prepeljali v Ancono 52, v januarju leta 1493., so jih prepeljali 242, v januarju leta 1495. se jih je vkrcalo 140 in tako dalje leto za letom.

Zanimivo je vedeti, kje so se ti naši romarji v Rimu nastanili. Poleg različnih rimskih samostanov so se največ posluževali dveh romarskih ustanov. Najprej je prišlo v poštev avstrijsko romarsko zavetišče v »Animi«. To romarsko zavetišče je nastalo v 14. stoletju. Nekateri naši duhovniki so po takem romanju ostali tudi kar v Rimu. Ti so potem stalno bivali v »Animi« in dobili papeške službe. Tako Jakob iz Kranja leta 1457. in škof iz Pičnja v Istri leta 1461. Tudi naši škofje so se kot romarji nastanili zelo radi v »Animi«. Pri tem smo ugotovili tudi do danes neznano zgodovinsko dejstvo. Prvi ljubljanski škof Sigismund Lamberg je namreč lastnoročno zapisal v kroniko tega zavetišča, da je bil posvečen v Rimu, v cerkvi sv. Petra, od papeža samega dne 3. julija 1463. Za desetletnico svojega posvečenja, dne 26. marca 1473. je škof Lamberg zopet romal v Rim. Nastanil se je tudi to pot v »Animi« in se tamkaj zopet lastnoročno podpisal s svojimi sopotniki, kateri so bili: dr. Ivan Lamberger, Mohor iz Šmarja, »prvi ljubljanski stolni dekan« in škofov osebni kaplan Mihael iz Loke. Ta lastnoročni škofov zapisek popolnoma ovrača trditev dr. Grudna, ki trdi, da Mohor iz Šmarja ni bil prvi stolni dekan ljubljanski, temveč nekdo drugi. Škoda, da teh arhivalnih podatkov ne moremo kje drugje objaviti.

Drugo zavetišče slov. romarjev je bil »Zavod sv. Hieronima«. Ta je danes sicer izključno hrvatska last. Vendar je bil prvotno ustanovljen in vzdrževan od Slovencev in Dalmatincev. V tem zavetišču je bilo v srednjem veku veliko naših romarjev pogoščenih in s stanovanjem preskrbljenih.

V teh dveh zavetiščih so bili romarji po več dni zastoj nastajeni in pogoščeni.

Pozneje smo Slovenci v Rimu izgubili svoje lastno zavetišče. Šele pred 10 leti so se nastanile v Rimu slov. šolske sestre, kjer imajo lasten dom. Od takrat je tudi marsikateri osamljeni rimski romar pri njih dobil gostoljubno streho.

Stanko Stanič

Sveto leto - naše upanje

Sveto leto, ki ga preživljamo, je padlo v eno najtežjih dob človeške zgodovine. Zato sveti oče upravičeno stavi vanj veliko upanje. To razodeva med drugim tudi svetoletna molitev, ki jo je papež sam sestavil. Ker morda komu ni znana, si oglejmo njene glavne prošnje.

Papež se v njej najprej zahvaljuje Bogu za veliki dar svetega leta. Naj on, ki vse vodi, omehča človeška srca, da bo jubilejno leto za vse res leto očiscenja, posvečenja, notranjega življenja in zadoščevanja, leto velike vrnitve k Bogu in leto velikega odpuščanja. Nadalje prosi za one, ki zaradi vere preganjanja trpe, in za vse ude svete cerkve. Ko pozove bogatine k socialni pravičnosti in ljubezni, se obrne v nebo z gorečo prošnjo: »Podeli, Gospod, mir v naših dneh, mir dušam, mir družinam, mir domovini, mir med narodi, da se razpne s svojo milo lučjo mavrica zadovoljstva in sprave preko zemlje, posvečene z življenjem in trpljenjem Tvojega Sina.« To je najmočnejša prošnja Kristusovega namestnika. Toda večje upanje kot v naše borne molitve stavi v neskončno božje usmiljenje, ko nadaljuje: »Bog vse tolažbe, veliko je naše trpljenje, težka je naša krivda, neštivilne so naše stiske, toda večje je naše zaupanje v Tebe. Zavedajoč se svoje nevednosti, polagamo kot otroci svojo usodo v Tvoje roke in združujemo svoje slabotne molitve s priprošnjo in zaslugami preslavne Device Marije in vseh svetnikov.« Preden zaključi, prosi sveti oče še zdravja bolnikom, svetosti družinam, beguncem in jetnikom pa domovino.

Z lastnimi močmi svoje krivde pred Bogom ne moremo oprati. Zato je potrebna milost, dar božje dobrote. Bog sicer ponuja svetu milost, a svet je noče sprejeti. Zato mu jo skušajmo posredovati mi. Združujmo svoje vsakdanje nadloge z molitvami sv. cerkve in s trpljenjem naših bratov v domovini, bomo poklonili Bogu v svetem letu prijeten dar za njeno rešitev. Svetoletna molitev je prirejena prav za naše potrebe in je med redkimi, ki so tudi v svetem letu obdarovane z odpustki. Če jo imamo pri roki, jo radi pogosto molimo!

Tone Kralj

Svete
Višarje

Jezus na križu in tri Marije

ŠIRITE NAŠ LIST!

